

Met een groet aan onze voorouders

Mei 2007

Hospitaalschip Abaré schiet niet alleen bewoners van het amazonegebied te hulp. Cherryll Prins, zakelijk fondsenwerver bij Terre des Hommes, hoopte op een wonder

toen de motor van haar boot het begaf. Ze dobberde rond op de Amazone toen aan de horizon een enorm schip

verscheen.

Door vertraging met het vliegtuig miste we de boot. Abaré vaart tien maal per jaar uit om verschillende dorpsgemeenschappen in een afgelegen gebied aan te doen. De kans is dus klein dat je het schip aan de werf in Manaus aantreft. En dan sta je daar, in de haven na een reis van ruim 36 uur. Geen schip. Ik kreeg er een dubbel gevoel bij, want enerzijds ben je blij dat het schip uitvaart en anderzijds wil je niets liever dan aan boord zijn na een lange reis. Hoe ondoordringbaar het Amazonegebied is ondervonden we de volgende dag.

Na een overnachting in Manaus gingen we op pad met twee auto's. Een jeep en een

personenauto. Geen aanrader in een gebied waar een weg meer een enorme zandhoop vol modder is. En toen opeens een enorme knal, een gil en toen stonden we stil in het rode stof: een klapband, met een jeep. Zoiets verzin je toch niet midden in de jungle.

Zuchtend, maar ook opgelucht dat we geen rare smak hadden gemaakt, stapten we uit. Ik keek naar de grond en toen naar Carolina, onze regiokantoormedewerker uit Bolivia, en we begrepen elkaar. Als Latina's kennen we het ritueel dat onze voorouders niet genegeerd mogen worden. Het is iets uit mijn jeugd in Suriname en blijkbaar kende Carolina het groeten van de voorouders ook. Met wat water besprenkelde we de rode aarde. Een van mijn nuchtere Hollandse reisgenoten deed ook mee.

Ondertussen verwisselde onze chauffeur de band en konden we kort daarna in de hitte verder. Bij de oever van de Tapajós, een zijrivier van de Amazone, gingen we per boot

Persoonlijk verslag

www.terredeshommes.nl

1 - 2

verder. De motor haperde en hield er opeens mee op. Ik dacht dit kan

niet, niet midden op een enorme brede rivier in de jungle. De bestuurder van de boot rommelde aan de motor, terwijl wij te neergeslagen wachtten op een wonder. Aan boord was geen radio en een mobiele telefoon heeft natuurlijk geen bereik in zo'n desolaat gebied.

En toen opeens verscheen er een enorme boeg van een schip waar de rivier een bocht maakte. Ik kon het niet geloven, het was Abaré, het hospitaalschip kwam ons redden. Blijkbaar waren we tijdens de autorit ingelopen op de vaarroute van het schip. Lachend werden we ontvangen door het medisch team van Abaré.

